

„PSZICHOLÓGUS SZEMMEL”

MIT RONTOTTUNK EL?

EGY 18 ÉVES IFJÚ MONDTA:

„MERT haza kell mennem a hülye, kretén apámhoz és hallgassam egész este, éjjelig a süket dumáját. Te nem tudod, hogy én vigyázzba kell álljak előtte s meg sem mukkanhatok, mert kidob az állat!

Haza menjek? A híd alá?

S akkor egész este nyomja a pofámba a marha, hogy én milyen hálátlan vagyok, én ott állok, csak tartom a pofám, pedig érzem, hogy megölném...”

MI TÖRTÉNHESETT VELE?

HOGYAN JUTHATOTT IDE EL AZ ÉVEK SORÁN?

MI AZ, AMI ENNYIRE ELKESERÍTI?

Döbbenetes, ahogy meg tudjuk keseríteni, mi szülők a Gyermekeink életét. Ők azok, akiket a legjobban imádunk, állítólag értük teszünk mindent: a sok munka, a nagy hajtás. Minden gondolatunk az ő jobblétüket hivatott szolgálni. Óvnánk, védenénk és valahogy, mégis sokszor ártunk nekik. Nem ismerjük gondolataikat – azokat nem irányíthatjuk, nem ismerjük érzéseiket – azokat nem mi adtuk nekik, vágyaikat is sokszor csak megsejtjük – de azokkal meg nem mindig értünk egyet...Nagyon szeretjük őket s ezt nem mindig tudjuk kifejezni és az idő csak

telik és telik. Ők nőnek, mi öregszünk, sok öröm és sok csalódás halmozódik fel bennünk és sokszor olyan nehéz felismerni, hogy most hányadán is állunk egymással.

AZ AZ ICIPICI BABA, aki puha kezecskéjével görcsösen kapaszkodott belénk nagyra nőtt és kezdetben azt kívánta, hogy tegyük le, majd azt, hogy hagyjuk békén.

Ha megértettük nem mindig szavakkal kimondott üzenetét, akkor talán visszatalál hozzánk, s az esetek többségében így is van. Könnyebben elviseljük a buktatókat, ha nem csak azt halljuk, amit mond és nem csak azt látjuk, amit tesz.

Szebeni Viola
pszichológus

